

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Komm. Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 4.50 лв., 20 броя 9 лв.,
40 броя 18 лв. Един брой 50 ст. Двоен — 1 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 6 Септември № 28
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 6 Septemberstr. 28 Warna

ПЪРВИ МАЙ

Великият ден на труда — Първи Май — е пред нас. В зората на класовото възраждане, този ден на пролета, бе учреден като ден на непримирима класова борба, като ден на борба за господството на всесветския пролетариат, с една дума, като ден на социалната революция.

Когато за първи път огромни маси работници напуснаха демонстративно работата и се изляха на улиците в големите европейски градове, паразитния клас почувствува страшната сила, която ще го помете от лицето на земята и побърза да се уедини в своите скривалища далеч от градовете. Тогава гордо самосъзнание на класова мощ изпълуваше пролетарските сърдца. Хляди безимени герои — пролетарци, проляха кръвта си с дълбоката вера, че близка е крайната победа. В последствие „Първи Май“ се превърна в ден на борба за реформи, в ден на паради и еснавско веселие. Стигна се и до там, че работниците напускаха работата със съгласието на господарите и излизаха на улицата с разрешението на полицията! Българските работници си спомнят, как миналата година тесняшките вождове (централен и местни комитети) подписваха декларации в градоначалствата и околийските управления, че ще пазят буржуазния обществен ред и ще се подчиняват при манифестацията на джандармерийските офицери!

Днес в навечерието на тъжи годишния „Първи Май“, в Генуа стоят коляно до коляно вождовете на третия Московски Интернационал с всесветските империалисти и обсъждат начините за закръпването на прогнилия капиталистически свят.

От друга страна, тритех предателски Интернационала (втория, 2^{1/2} и третия) конферират съвместно за образуване на „единен фронт“ и „за борба за парче повече хляб.“

Начуваната сжжпотия, масовата безработица и удължаване на работния ден се ширят безпирно. Експлоататорите от целия свят спокойно и самоуверено исмукуват последните сили на своите роби — пролетарии.

Призрака на нова, по-страшна им-

**Да живеят Първи Май, като ден на революцията!
Да живеят революционния Работнически интернационал!
Долу изменническите интернационали — втория, 2^{1/2} и третия!
Да живее всесветската революция.**

„Положението в Съветска Русия и тактиката на Руската Комунистическа Партия.“

II
Колонтай: Другари, аз вземам думата не от името на руската делегация, но от името на едно неоглямо малцинство в Руската Комунистическа Партия. Според нас, ние комунистите имаме по-високи длъжности от ония, които партийната дисциплина ни налага. Това сжж именно дисциплината и длъжностите към целия комунистически интернационал. И взех думата затова, за да знаят другарите от другите страни, че и в редовете на нашата Руска Комунистическа Партия има известно число другари, които се отнасят с голям страх към текущата политика на Русия, към поврата в нейната вътрешна политика; и ние смятаме за свой дълг да споделим нашите страхове и с другарите от другите страни.

Първия и главен въпрос е: ще послужат ли тоя поврат и тая политика за действително закрепяване и развитие на новото, комунистическото стопанство в Русия? Ние, ка-

периалистическа касапница е нависнала над работниците и носи нови страдания, нови кръвопролития. Никога до сега капиталистическите противоречия не са били тъй остри, никога до сега капиталистическият ад не е бил тъй жесток, както днес. Повече от всеки друг път, в тъжи годишния „Първи Май“ изпълува историческата необходимост: Да се срине капиталистическото господство.

Но никога до сега, пролетариатът не е бил тъй дезорганизиран, обезверен и омаломошен от измената на предателските Интернационали.

Работниците — революционни комунисти, в предстоящия Първи Май имат върховния дълг да изобличат полицейския социализъм и тесняшкия лжекомунизъм, като предателски да подкрепят революционния дух и класовите пориви на пролетариата и издигнат високо знамето на революцията.

Нека превърнем фабриките, митингите, кариерите, пристанищата, пощите и железниците в окопи на революцията. В тях, а не из улиците на буржуазния град, гдето всяка къща е гнездо на контрреволюцията; да свикаме събрания и митинги. Развято знамето на революцията пред грамадните фабрични постройки и машини, пред зиналите ями и мини и кариери, пред грамадните складове със стоки в пристанищата и пред летящия трен, работниците ще почувствуват по-скоро необходимостта от единен революционен фронт.

Само тъй ще изправят челата си робите на труда, ще уловят здраво за шията шепата експлоататори и техни орждия за да ги изваждат от производството, ще организират своите заводски червени гвардии за изтржване политическата власт от ръцете на палачите и за нанасяне смъртоносни удари на белогвардейци, фашисти и врангелисти.

Работници — революционни комунисти, бъдете на своя пост! Не оставяйте работниците да се влачат на Първи Май по градински веселия и клубни тжжества. Превърнете този велик ден на труда, в ден на революцията.

то марксисти, знаем, че само новата комунистическа система на производството действително е способна да тласне напред и да облекчи развитието на производителните сили. Докато съществува старата система на производството — с нейните различни традиции и различни разчленения, т. е. капиталистическия начин на производство, — дотогава не може да се очаква тяхното понататъжно развитие. Другари, ние изхождаме от това, че капиталистическата система, капиталистическият обществен ред сжж изживели времето си в целия свят; ние знаем сжжщо, че именно това обстоятелство обуславя социалната революция: или цялото човечество окончателно ще загине, или подигащата се нова класа ще създаде нов по-сжжвършен начин на производство. И така, наблюдавайки днес Русия, вглеждайки се в формиращите се отношения в нея, ние трябва да се запитаем: тоя поврат в вътрешната политика дали не спомага за възстановяване ста-

рата система на производството върху капиталистическа основа. Ние не искаме да крием, че новата економическа политика дава възможност на капиталиста отново да стъпи на краката си, дава му възможност да се възроди в Русия.

Пита се: съдействуваме ли за развоя на производителните сили, за разцвета на целия економически живот в Русия с това, като правим възможно възраждането на капитализма в Русия? Ще ли намерим чрез възстановяването на капитализма изход от стопанската криза? Ние смятаме за неверно такова предположение. Благодарение свободата на търговията, в Русия се създаде възможността да се възстанови частната собственост. Възстановяването на капитализма се облекчава благодарение възникването и признаването от закона на дребните предприятия, съществуващи успоредно с нашите централни економически органи. Това е признаване на възможността да се правят известни отстъпки на капитализма. Ние си даваме сметка другари, че Русия досега още не представлява еднородно население, че на нашата политика все още влияят социални слоеве. По-голямата част от нашето население сжж селените: после умиращата буржуазия, която съществува сега в формата на нашата бюрокрация и на присъединяващите се към буржуазията специалисти, намиращи се в връзка, разбира се не материална, но духовна, с чуждия капитал; и най-сетне — главния социална сила, главния социален слой: работническата класа.

Изхожда ли искането да се възстанови, изобщо взето, старата система на производството, капитализма, действително от пролетариата? Обуславя ли се поврата в нашата економическа политика действително от пролетариата, а не от дребната буржуазия и селачеството, просмукани от своите стари традиции, от идеята си за частна собственост, от любовта си към парчето земя, на която селенника гледа като на своя собственост? И не се ли чувствува тука сжжщо силата на възникващия капитал, който има у нас в Русия своите, тъй да се каже, идеологически агенти и влияние чрез тях върху нашата политика? И другаря Ленин не отрича, че ние сключваме сега съюз с руското селачество. Но какъв е този съюз? Не е ли това, собствено казано, една колосална отстъпка, в цялата наша економическа политика, на руската дребна буржуазия? Да, ние трябва честно да си кажем: това е отстъпка. Другаря Ленин и другите сжжщо признават, че това е отстъпка, но казват те, нямаме изход! Принудени сме да правим тия отстъпки, за да можем да изчакаме; това е един изход за през времето, докато нашите другари в странство извършат социалната революция. Но именно докато нашите задгранични другари не извършат социалната революция, Русия е заплашена от тия отстъпки с най-голяма опасност, особено ако тоя период трае няколко години, ако социалната революция в другите страни не настъпи достатъчно скоро. Аз сжжм убедена, разбира се, че тя ще дойде по-рано, но ако се забави, какво ще принесат тия отстъпки? Те сжждржат признаването, че комунистическите принципи, на които беше построена политиката, която измами нашите надежди, се оказали нежжстоятелни. Това отнема бодрния дух на работниците. Напротив, отстъпките поражат у селените убеждението, че именно те сжж она слей, върху който се основава целия наш економически разцвет и на който, следователно, е писано да оказва и в действителност оказва силно влияние върху нашата политика. Трето, тия отстъпки отнемат доверието на

работническите маси към комунизма. Те лишават работниците от вярата в тяхната способност да постигнат нещо с своята самостоятелност, в тяхната способност да създадат нова економическа система — комунистическата. И аз много се боя, че ако продължаваме и занаяпред да водим тая политика на отстъпки, ние ще стигнем дотам, че когато в другите страни избухне социалната революция, то ще бъде много късно, че тогава нам ще ни липсва истинското, здраво, сжжзнателно пролетарско ядро, на което би могла да се опре революцията. Към него време, селените от една страна и еснафството от друга — могат толкова много да се закрепят политически и економически, че действително ще трябва да се извърши в Русия още една работническа революция против тия чужди нам социални сили, за да се осъществят комунизма. Тоя страх го има у мнозина наши другари и затова аз смятам за свой дълг да спра вашето внимание още няколко минути.

Другаря Ленин каза, че нямало друг изход. И аз знам, че много наши другари споделят това гледище. Но, другари, като тжжрим изход, защото ние постоянно забравяме, че в Русия има още една велика сила, която още не е използвана до край? Тая сила е творческата енергия на нашата работническа класа. Другарите ще кажат: та работническата класа има възможност да се прояви! Другари вие сами знаете, че в последно време тая творческа сила бе твърде малко използвана. И ако в първите години от революцията широките работнически маси действително участваха творчески в общата работа, то днес работниците все повече и повече се изместват от цел ред чужди нам социални сили, придобиващи в Русия все по-силно влияние върху целия наш живот. Характерно е, че другаря Ленин в своите тезиси придава за възраждането на индустрията толкова голямо значение на механическата сила и на нейното развитие в Русия и нийде не посочва, как творческата работническа класа, тая нова жива сила, собствено казано, влияе върху развоя на производството, чрез създаване на нови производствени начини. Нито дума не се казва, как да се възпитат работниците, как да се подбудят за създаване нова система на производството: на тия въпроси не се обръща никакво внимание. А между това именно творческата, живата сила на пролетариата е способна да създаде нови начини на производство, нови производствени сили. Но за да може пролетариата да твори, той трябва да има възможност да прояви своята инициатива, а тая инициатива все повече се парализира у нас благодарение на нашата съвременна система. Ние би трябвало да помислим за такова, фактическо, а не само на книга, изменение на тая система, че да се възпита нов дух в масите. И докато не направим това, ние винаги ще бъдем принудени да тжжрим нова сила, която да ни избави от бедственото положение. Другари, практикуващото се у нас отношение към творческата енергия на пролетариата ще ви стане ясно от няколко примера. Имаме един пример, който показва, колко малко ние мислим за възпитаване и насърчаване творческата енергия на пролетариата.

В днешно време, както знаете, в нашата страна има голям глад. И вместо да се опитаме да привлечем работниците за помагане на нуждающите се, вместо да им дадем възможност да се организират за тая цел, — както би трябвало да постъпим, — тоя момент в Русия се създава комитет за подпомагане на гладуващите селани и пролетариат, начело на който се

поставят чужди и политически враждебни нам елементи — някаква Кускова, един вид руска Беатриче Уеб. И ние се примиряваме с това, което да насочим всичкото си внимание върху закрепването у работниците вярата в тяхните собствени сили и върху усиленето чрез това връзката между работници и селени. Ние забравяме също, че в момента когато извършваме този нов поврат в нашата стопанска политика, ние изведнъж унищожаваме всичката наша работа. Ние не трябва да забравяме, че работниците вече са свикнали към новата система, която заменя данъчната (налоговата) система и им гарантира получаването на всичко необходимо от държавата. Те вече се привързали към тази система. Измени се и тяхната психология, техните възгледи, които се приспособиха вече към комунизма. Работниците казваха: ако и ние спекулираме, това по сжществото си е престъпление, което сме принудени да вършим само защото държавата не ни снабдява достатъчно, защото нашите данъци все още не са достатъчни. Но те започнаха вече да разбират идеята за обществена собственост, — а това действително е голяма победа, поддржана от нашата революция.

Да възпитаваме тая нова творческа енергия на пролетариата, да създадем нов човек, който ще ни помогне действително да осъществим новата обществена наредба, — тая задача ние забравяме, ние я жерт-

вуваме, благодарение на тоя поврат в политиката. С помощта на тоя поврат, другари, може би ще се подигнат за известно време производителните сили на Русия, но само в известни граници, не особено големи в капиталистическото общество. Но ако дори и да достигнем това, ако временно и да спасим руската индустрия, то нас ни заплашва голямата опасност да изгубим едновременно доверието на работническите маси към нашата партия. И поради това ние мислим, че на тази политика никак не трябва да се сжчувства толкова много, както виждаме това от страна на мнозина другари. Напротив, ние трябва да се отнасяме критически към тази политика, за да могат нашите другари от другите за сега още капиталистически страни, да извлекат поука за себе си. Единственото спасение за нас е да спазим в нашата партия една силна ядка, която да се придържа в нашите стари твърди принципи и която да е способна да се прояви при избухването на революцията. И ако поврата в цялата сжветска политика се развие по-нататък и нашата комунистическа република се превърне просто в сжветска, но не комунистическа република, тази ядка от твърди комунисти ще поеме в ръцете си червеното знаме на комунизма, за да гарантира победата на комунизма в целия свят.*

Следва и се свършва в идния брой с речта на др. Емпел.

Врангелистите — Генуа — Русия.

Писаното до сега от нас за Врангелистите не изчерпва въпроса. Основен контрареволуционното им дело тук, освен приготвянето им за война с Русия, по силата на собствените им класови интереси, те имат и международно значение, доколкото зависят от сжгласието. А тяхната зависимост от него е пълна, защото то им дава всички материални средства в замяна, на което ги използва за целите на своята политика.

Новото раздвижване на монархистите е в зависимост от желанията на сжгласените банкири, особено — френските, пред вид конференцията в Генуа. С това се цели да направят руското правителство и делегация по-отстъпчиви. Дали от заплашванията ще минат във война, зависи изключително от исканията на сжгласието и отстъпчивостта на болшевиките.

Има вече доказателства, че Врангеловата демонстрация изигра добра ролята си.

Големият волшевишки дипломат, Иофе, побърза с изявленията си. Между другото той казва: „В Генуа ние отиваме с цел не само да постигнем едно истинско споразумение със света на буржуазията, но и да поощрим разбарателството между самите буржуазни държави.“ „В Генуа, както и в Брест-Литовск, ние ще изткънем нашата програма за предотвратяването на нови войни и за възстановяването на световното стопанство (т. е. възстановяване на капитализма), с тази разлика, обаче, че нашата програма ще бъде сега по-малко теоритическа, а повече практическа, повече пригодна към условията на сегашното положение (т. е. пригодна към капиталистическото общество.)

И Чичерин не закъсня да успокои и увери френските банкири, че болшевишкото правителство е благонадеждно. В телеграмата си до Поанкаре, той рисува отлично положението в Русия.

Той смята, че враждебната на Русия преса „разпространява лжжливи сведения за вътрешната политика на нейното правителство („Работ. вестник“ трябва да се постави на чело на тази преса. Чудно е защо още го издържат?!). И затова им съобщава, че тяхната политика се ръководена от „желанието да създаде в Русия благоприятни условия за развитието на частната инициатива“ в областта на индустрията, земледелието, транспорта и търговията.“ Но частната инициатива е възможна върху почвата на частната собственост. И Чичерин бърза да каже: „Същественото правителство разшири правата дадени на частните лица в областта на частната собственост и и-

предвечерието на Генуезката конференция и сочат отсега какво ще бъде поведението на опитомените „чудовища.“

Врангеловата роля не се изчерпва само с тази демонстрация. Засега той ще играе между другото, ролята на палач при изпълнение предписанията на репарационната комисиция и на езекутор на самостоятелното господство на бжлгарската буржуазия, прочее, това не изменя задачите на бжлгарските работници: борба смела и открита, както срещу правителството и опозицията, така и срещу Врангелистите; борба срещу целокупната контрареволуция!

Из движението.

София. Напоследък телеграфопощенския персонал започна да се раздвижва. Особено телеграфистите от Юговото и морзово отделение при Софийската станция, почувствуваха осезателно липсата на хора и убийствения нощен труд, имаха смелостта чрез двучасово напускане на работата да направят своите събрания в коридорите и в двора на центр-пошта. Това се разнесе светкавично по всички краища, из всички станции на страната — защото навсякъде трудовите условия са извънредно влошени.

И в тоя момент, когато персонала сам се вдига на крак, избира своите комисиони направо от средата си — интересно е да се види ролята, която играят двата сжюза: тесняшкия и общоделския.

Първата комисионна, която бе патоварена от общото събрание да изработи искания и да намери модус не само да ги предложи на държавата, но и да ѝ наложи — на 4 т. м. вечерта даде своя отчет за възложената ѝ мисия пред едно общо събрание. Другаря М., който правеше това изложение, поддржва, че днес при тоя пълнен банкрот на държавата, при нейното економично и политично заробване — ще бъде безмислено и унищително да се тропа по разните дирекции, министерства и парламент. Това ни ярко показа и опита от миналите борби. Призова към сплотяване на всички работници около акционните комитети, които ще бъдат избирани направо от средата им и които трябва да поникнат из всички станции на страната, като поведат едно решително насъгвление. Члена от комисионната, сжюзист, който бе натоварен да сондира управителния си комитет — какво становище ще вземе по отношение тия общи събрания и ще даде ли подкрепата чрез членовете на сжюза — намери за благоразумно да не се яви пред събрацията и да даде какъвто и да било отговор. Види се, така му е внушено впоследствие от господарите му. Обаче разцепническата роля на тоя уж неутрален сжюз се прояви и с един позив, чрез който свикаха отделно събрание от името на техния комитет и в резолюцията си поканват дирекцията и министера да вземат мерки против размирните елементи, които бунтуват персонала. Дирекцията, разбира се, не закъсне да се отзове на поканата им и изпрати един от инспекторите да направи следствие, да дири инспекторите, тия които са повдигнали и провинцията и т. н.

Ето, това са продажници и шпиони към които работническото трябва да отпрати всичкото си презрение. А представителя на транспортния сжюз заяви, че управителният комитет е решил уж да даде всичката си подкрепа на телеграфопощенци и какво мислите предложиха тия резолюционери?

— Да се избере нова комисионна, която да поднесе своите искания пред министера и парламента!

В сжщото време чрез един позив канят дружествата на общоделския сжюз „да поискат от своя управителен комитет, незабавно да се споразумее с комитетата на транспортния сжюз“ — тук пак изтъкна въпроса за „единищия фронт“, който се наложи от Москва и теснищата в нас го възприе безрезервно и без да го подложи на каквото и да било разглеждане.

Нека смелите телеграфопощенци бъдат болдри и не позволяват на ни-

какъв бюрократ, натрапник или карриерист да се налага и да тормози движението — никакъв единен фронт между тая клика от водачи, и интелегентстваваща папача. Достатъчно силна е поуката от близкото минало: Котато работниците от транспорта се изоставиха по време стачката и- дадоха пълната власт на своите водачи, адвокати и депутати да се споразумеят в един общ комитет, да преговарят помежду си и да прекарват в безконечни спорове и надхитрювания — ний видяхме как тия предатели чрез своето хлопане по разни капии и чрез продажничеството си заведоха движението във бунището.

Днес се върши сжщото. Комунистите от транспорта предлагат комисиони, които се избират, взимат най-живо участие в тех и тржват пак по старите пътища на унижение и молби. Те без всекакъв срам излезоха на 8.IV. вечерта пред едно общо събрание на телеграфопощенците да описват в дълги и отекчителни отчети своите просяшки похождения: Как директора ги изпратил, как министера ги залжвал и казал, че немогло да се даде нищо сжществено, защото държавата била в тежко положение, била заробена и че още по лоши дни очаквали. . . Е, г-да тесняци! за пръв път ли слушате това и нима не бе достатъчна поуката от миналото — и за какъв единен фронт мечтаете?

Не! работническото вече разбира вашите стремежи и поплзловения — то плюе на тоя единен фронт на неговите потисници и натрапници, които до сега са го тормозили и отнимали свободата му.

Работниците сами вече поемат делото за освобождението си — и виждаме как в тия крайно революционни времена по силата на класовите и производствени отношения почва да никне и да се развива истинската пролетарска организация — заводската; защото само тя може да обедини широките маси, а-утре те именно ще излезат в решителна борба, а не малцинствата, не само представителите, за да преговарят със господарите и държавата, както бе при мирновременните условия.

Сжществуващите организации, ако те наистина защитават работническите интереси — в името на победата и освобождението трябва да се прелеят и сами да сждействуват за изграждането на завод. организация. Това, обаче, те нема да сторят, защото в противен случай трябва да се откажат от синдикалистич. бюрократизъм и да предадат власта в ръцете на работниците. Последните ще избират своите акционни комитети, които всеки един момент ще бъдат контролирани, защото отделните им членове са сжщо работници рамо до рамо с тях изпитват всички тяжести на труда и във всяко време могат да бъдат заместени със други лица.

Работници! Не други, вие утре ще дадете всички жертви и ще пролеете кръвта си в борбата; не друг, а вие днес изпитвате ужасните удари на мизерията и сте подложени на страшно израждане и унищожение; а тия, които Ви изнудват с революционни фрази и свършват само с резолюции, бъдете сигурни, че в решителния момент ще изчезнат — тжй както това ставаше и в миналото. Изградете заводските организации; станете годни във всеко отношение и не свършвайте само с молби, петиции и дребни придобивки — а продължете борбата до пълната ѝ победа.

На терористите — коношкари.

Получихме писма от наши другари в София, с които ни съобщават, че демаскираните и презрени „революционери“ „тройката“ сж прибягнали до анонимни писма, с които заплашват: „че не ще се шегуват — ще стрелят!“ — Нека заповядат господата, като бъдат сигурни, че ще получат заслуженото.

Русе. Стачкуващите работници от фабрика „Дунав“ са възмутени и погнусени от факта, че един „комунист“ (тесняк), окръжен сжветник в Русе, продава на бутката си бойкотирания от работниците в-к „Работник“.